

DÉU I JO

Quan veig un raig de sol escolar-se entre els núvols il·luminant la terra com si fos una llanterna màgica penso en Déu. Jo no sóc creient. Vaig deixar de creure en Déu als 16 anys un dia en que es va morir una veïna del poble. Una joia de persona, tenia tres fills adorables que se l'estimaven amb bojeria. I quan va morir vaig tenir clar que Déu no existia. Així de cop. Però quan veig un raig de sol sé que es tracta de Déu. Com quan em parla. La psicòloga obria els ulls incrèduls quan li ho explicava. *-La veu que sento, sé que és de Déu. - Ets creient? -No, però sé que és Déu.* El que no entenc és perquè coi em parla en castellà. Francament no hi trobo cap explicació raonable. Deuen ser coses de Déu.

Les veus m'acompanyen des que tenia 30 anys. Van aparèixer així de cop, sense esperar-m'ho, en una època en la que ho veia tot negre. El meu cap semblava un molí de vent en un dia de tramuntana, vinga donar voltes i més voltes... m'hauria tallat el coll per poder reposar una estona de tantes cabòries. En aquell moment em sentia pitjor que un cuc de terra, tenia una por terrible a la vida, sí, tenia por de viure. No en sabia de viure jo. Potser no en vaig saber gaire mai, però en aquell moment pensava que era la persona més incapaç de la terra. Estava segur que els altres se n'adonarien que jo era un cagat per no saber viure. Li vaig dir al psiquiatra de guàrdia:

Doctor, no em mereixo viure, no faig res, no m'implico en la feina, no faig res per ningú, ni pels pares, ni per la meva dona, ho faig tot malament... Què hi fa una persona així a la terra, doctor? Ja ho veu, només faig nosa, sóc una despesa innecessària. I l'únic culpable d'aquest desastre sóc jo mateix. No sóc mereixedor ni de tenir una mort digna. No perdin el temps amb mi. Però es veu que n'hi van perdre i em va anar bé. Em van canviar la medicació i em posar un diagnòstic: trastorn esquizoafectiu. Es veu que és aquell que té esquizofrènia però, per si no en té prou, també té canvis d'estat d'ànim molt profunds. No vols caldo... Al cap de quinze dies sortia d'alta de l'hospital una mica més refet. I acompanyat. Acompanyat per Déu. Ja no em va deixar més.

Tot i que Déu em parlava amb veu baixa i suau, em deia que moriria amb patiment i sense les extremitats. Clar, quan et diuen això, no estàs pas per saltar d'un peu. Tenia una por terrible d'estar sol. Pànic em feia. El pare m'acompanyava a caminar i a tot arreu i dos dies a la setmana, m'ensenyava a fer el dinar. Jo no servia per massa res aleshores. Vaig estar un temps de baixa però quan vaig tornar a la feina vaig vessar-la motes vegades i em van dir que millor que ho deixéssim córrer. Em van donar la incapacitat absoluta. De mica en mica, però, vaig anar fent més coses: em vaig apuntar a jugar a tennis, anava en bicicleta amb uns nois del poble, em vaig comprar un d'aquells aparells de fer gimnàstica a casa i vaig començar a llegir

autoajuda malgrat els consells de la psicòloga. Vaig provar d'apuntar-me a classes de francès però tots em miraven malament, se'n reien per sota el nas, es miraven entre ells i pensaven: mira-te'l, el pecador. Ja li dic que aleshores jo ja no era creient però no tenia cap dubte que Déu em castigaria. Es veu que ho fa, Déu, això de castigar. És una tàctica que té, diuen, perquè el món no es retorci tant ni es desvii del que ell va crear. Ja és mala sort que tu creis un món bonic i els habitants que tu has dissenyat amb tot l'amor diví te'l vagin destrossant poc a poc. Déu m'ho recordava contínuament: tindràs un càstig. Una vegada li vaig dir a la psicòloga: Déu ja m'està castigant... Ah, si? I com ho fa? Tinc morenes! Un altre cop em vaig tòrcer el peu i un altre em van fer una colonoscòpia. No em digueu que això no són càstigs divins. Però no deuen ser prou greus perquè les amenaces segueixen. Moriràs amb patiment, em diu.

Durant una temporada em deia que el càstig arribaria aviat. Jo estava més nerviós i vaig deixar d'anar a jugar al tennis i al golf. I em vaig enemistar amb els companys amb qui jugava. Ja no volia fer esport. Només volia anar al bar. La psicòloga em va fer notar que les veus eren més freqüents quan bevia alcohol. Vaig pensar que era cert. Però és que a mi m'agrada l'alcohol, no hi puc fer res. M'agrada. Jo bec per oblidar i perquè m'agrada. És cert que després estic molt pitjor i les veus m'empipen més però, és que estic tan bé quan bec! La psicòloga em va dir que anés a caminar. Vaig trobar dos amics

amb qui sortir cada cap de setmana a caminar per la meva comarca. A la meva comarca hi ha molts boscos i muntanyes. Caminàvem hores i hores. La psicòloga tenia raó, l'exercici m'anava bé, aquell nus al pit que no marxava mai semblava que caminant se n'oblidava una mica de mi. Jo xerrava poc però els meus companys parlaven tot el camí, fins i tot quan feia pujada. Jo escoltava i prou. No sabia què dir quan parlaven de bolets, de música o de noies. Jo no conec els bolets, sempre he tingut por de menjar-me'n un de verinós i morir-me. Jo no em vull morir. Encara que la meva vida hagi tingut moments molt complicats, ves per on, jo no m'he volgut morir mai. Al grup de teràpia molts pacients explicaven que les veus els feien sentir tan malament que moltes vegades es volien morir. Alguns, fins i tot ho havien intentat. En Sebastián ho va aconseguir. Les seves veus li deien que es matés, que es matés... tota l'estona. Quan menjava, quan es dutxava, quan es despertava a mitja nit... mata't, mata't... I ho va fer. Patia molt en Sebastián. Un dia va agafar un ganivet i zas! Es van acabar les veus.

Jo no m'he volgut matar mai, ja prou que m'ho recorda Déu: moriràs amb patiment! I es nota que està emprenyat quan m'ho diu perquè posa aquella veu greu, aquella veu de Déu, de veritat absoluta, una mena de Constantino Romero però més trascendental. El cas és que Déu sempre m'havia parlat només quan estava sol a casa però un dia vaig començar a sentir la seva veu quan anava a comprar el peix.

Això sí que em va espantar! I, com sempre, la psicòloga tenia raó. Vaig provar de beure menys i Déu només va seguir parlant-me a casa. Vaig estar molt de temps força bé, caminava, jugava al tennis i feia gimnàstica amb aquella màquina mentre Déu m'anava recordant amb veu suau i dolça: moriràs amb patiment. I jo vinga pedalar!

Un dia vaig confessar a la psicòloga: Ahir vaig pecar. - ...? Sí, ahir vaig beure més del compte i m'ho vaig passar bé. I les veus? Va preguntar. Miri, les veus segueixen dient-me que em moriré patint, que expiaré el mal que he fet. Ja hi he pensat, però, sap? Jo ja sé que quan estava malament no vaig tractar massa bé els de casa. Però què vol que li digui, ja m'he culpat massa, ells estan bé, jo m'he perdonat. I si li he de ser sincer... Déu sempre em diu que em castigarà, que em castigarà, però aquest càstig no arriba. I fa tant de temps ja... que no sé si arribarà mai. Jo ara intento que no m'afectin massa. Provo de fer una vida tranquil·la, de fer esport, menjar bé, llegir força i prendre'm la medicació. I de tant en tant, no diré pas mentida, em bec una copeta de vi. Però és de l'Empordà i aquest no pot fer mal de cap manera. Després me'n vaig a casa i contemplo per la finestra aquest be de Déu de plana que tenim. I veig els raigs de sol escolar-se entre els núvols i sento Déu que em recorda allò que tenim pendent. Mira que arriba a ser murri l'home!

Avui no bufa la tramuntana i el dia està ennuvolat. Tinc la sensació que els núvols em protegeixen. Fa dies que em sento tranquil i calmat. No és una gran vida, aquesta, però em sembla que s'hi està prou bé. O potser n'he après una mica de viure. Agafo la tassa de cafè i en provar de fer un glop se m'escola de les mans i cau al terra. Coi de Déu...